Noten op mijn zang

Noten op mijn zang

Peter Ludikhuize

Schrijver: Peter Ludikhuize
ISBN: 9789465128139
Omslagontwerp: Anne van der Valk/Jean-Paul Wright

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende.

© 2026 Peter Ludikhuize

Uitgegeven via: Brave New Books

Inhoudsopgave

Noten op mijn zang....5
Haal ik de zestig wel?....8
Politieke schizofrenie....11
Kleurplaat....14
Open....17
Kleurplaat....20
Grootkunst....23
Zomerzot....26
Kleurplaat....29
Verstandige beperking....32
Toppie....35
Kleurplaat....38
Mijn jaren negentig....41
Vlees noch vis....44
Kleurplaat....47
Zonderwerp....50
Kleurplaat....53
Verjaard....56
Kleurplaat....59
Doorgeslagen succes....62
Amsterdamned....65
Kleurplaat....68

Onderslim 71
Kleurplaat 74
Komt tijd, komt raadhuis 77
Mijn jaren negentig II 80
Kleurplaat 83
Openbare vervoering 86
Dagdrammers 89
Kleurplaat 92
Fantachtig 95
Kleurplaat 98
Hokplicht 101
Kleurplaat 104
Mensenleed 107
Asjemenou 110
Kleurplaat 114
Ik had maar één taak 117
Kleurplaat 120
Danspraat 123
Kleurplaat 126
Het beste met je hielen 129
Verhaalchinees 132
Kleurplaat 135
Markant en klaar 138
Ik voel nattigheid 141
Kleurplaat 144

Denk aan je woorden, schat 147
Kleurplaat 150
AaaaIiii 153
Deadline 156
Vergiswoordenschat 159
Dankwoord 162

Noten op mijn zang

Al snel na het afronden van mijn derde boek *Platen voor mijn hoofd* in 2017 kreeg ik het licht knagende gevoel dat ik nog lang niet klaar was met schrijven over muziek. In dat boek lag de nadruk op mijn favoriete platen uit de eerste helft van de jaren tachtig, maar mijn belangstelling voor muziek was al in het voorafgaande decennium ontstaan en gegroeid. En die jaren zeventig waren amper aan bod gekomen in *PVMH*.

Ik had alleen geen zin om weer hetzelfde concept – met veel lijstjes – te gaan hanteren voor een eventueel vervolg. Dus hoe nu verder? Tot ik een aantal jaar geleden op Facebook binnen korte tijd door maar liefst drie FB-vrienden (m/v) werd benaderd met de vraag tien albums te posten die mijn leven hebben beïnvloed. Zonder toelichting, gewoon elke dag een album. Dat concept sprak me wel aan; tenslotte had ik kandidaten genoeg in mijn bescheiden platenverzameling om te nomineren. Zo gezegd, zo gedaan. Een tijdje later bedacht ik ineens dat dit misschien ook wel een goede invalshoek was om voor mijn tweede 'muziekboek' te gebruiken. Intussen was ik echter al druk bezig met mijn volgende boek *Stukjes & beetjes*, dus het idee verdween voorlopig even naar de achtergrond.

In het voorjaar van 2024 vond ik het hoog tijd worden voor een nieuw boek. *Stukjes & beetjes* was inmiddels alweer drie jaar oud. En zo ben ik na gaan denken over

albums waar ik iets over kon schrijven. Als richtlijn kon ik natuurlijk de lijstjes van de platen die ik destijds op Facebook heb gepost, gebruiken maar was dat wel genoeg? Bovendien vond ik de kreet: 'platen die mijn leven hebben beïnvloed' ook wel een beetje zwaar. Na enig wikken en wegen kwam ik op de insteek: 'platen die mijn leven kleur hebben gegeven'. En omdat ik die titel toch wat lang vond, werd het uiteindelijk 'kleurplaten'. Voorwaarde voor mijn uiteindelijke keuze was wel dat ik iets kon vertellen bij en over de betreffende albums. Ik heb dan ook aardig lopen schaven aan mijn aanvankelijke lijst. Een aantal van mijn favoriete platen aller tijden heeft de eindstreep dus helaas niet gehaald, simpelweg omdat ik er geen fatsoenlijk verhaal omheen kon bouwen. Maar laat ik vooropstellen dat ik alle albums in dit boek nog steeds waardeer en regelmatig opzet, ook al zijn ze voor het overgrote deel veertig jaar en ouder.

Een andere – en veel minder vrolijke – gebeurtenis die me voor dit boek heeft geïnspireerd, is het overlijden van mijn vader in 2022. Dat vond ik lastiger te verwerken dan ik van tevoren had gedacht. Hoe moeizaam mijn relatie met hem soms – gelukkig lang niet altijd – ook was, toch wilde ik hem graag een plek geven in dit boek. Volgens mij is dat best aardig gelukt, maar het eindoordeel is uiteraard aan jou.

Daarmee is *Noten op mijn zang* waarschijnlijk mijn meest persoonlijke boek tot nu toe geworden. Een passende titel wat mij betreft, niet alleen vanwege de toespeling op de muziek maar ook omdat mijn vader

absoluut de nodige noten op zijn zang had. Al kan ik niet ontkennen dat dit eveneens geldt voor zijn oudste zoon.

Haal ik de zestig wel?

Haal ik de zestig wel? Niet bepaald een vraag die mij de afgelopen 59 jaar heel erg bezighield. Tot afgelopen zomer tenminste. Zo ben ik de voorbije maanden twee keer op de Spoedeisende Hulp beland; iets dat mij in al die jaren daarvoor nimmer was gelukt. Niet dat ik daar ooit mijn best voor heb gedaan, maar toch.

De eerste keer had te maken met mijn oog. Vanwege een losgelaten hoornvlies heb ik twee maanden lang een contactlens moeten dragen en die dingen hebben nog wel eens de neiging om – althans in mijn geval – tijdens de slaap spontaan te gaan bewegen. De tweede keer werd ik na het maken van röntgenfoto's van mijn schouder direct begeleid naar diezelfde Spoedeisende Hulp. Want in plaats van een eerder gediagnosticeerde gescheurde pees, bleek ik eigenaar te zijn van een gecompliceerde schouderbreuk.

Die breuk leidde – naast een lange periode van fysiotherapie – onder meer tot een zogenaamde DEXA-scan om mijn botdichtheid te meten. De eerste vraag die ik kreeg bij het maken van die scan, was of ik mijn broek wilde laten zakken. Mijn opmerking dat we elkaar amper vijf minuten kenden, maakte geen enkele indruk op de ziekenhuismedewerkster. Dat zal ze wel vaker horen waarschijnlijk. Hoe dan ook: ik bleek een iets verminderde botmassa te bezitten of met een mooi woord: ostopenie. Deze diagnose leverde mij vervolgens weer een afspraak op bij de reumatoloog, waar gelukkig

al snel duidelijk werd dat ik het met vitamine D tabletjes de komende jaren wel red. Bijkomend voordeel: ik mocht deze keer mijn broek aanhouden.

Van een heel andere orde was de uitslag van het bevolkingsonderzoek naar darmkanker. Daarbij werd namelijk bloed aangetroffen en dan mag je meteen door naar de tweede ronde: een kijkonderzoek. Want er bestaat een – weliswaar kleine, maar toch – kans dat je daadwerkelijk darmkanker hebt. En dan ga ik me toch een beetje zorgen maken, ook over de slang ter dikte van een vinger die voor het onderzoek wordt gebruikt. Zelfs de opbeurend bedoelde opmerkingen van mijn echtgenote: “Ach, wat er uit komt is veel dikker dan een vinger” en “Misschien vind je het wel lekker” hielpen niet echt.

Daarnaast is de voorbereiding op dat onderzoek ook niet bepaald een feest. Eerst moet je drie dagen op een vezelarm dieet – wat op zich nog wel te doen is – maar de dag voor het onderzoek doen de laxeermiddelen letterlijk en figuurlijk hun intrede. Bovendien mag je de laatste vierentwintig uur niet meer eten, een activiteit waar ik normaal zeer aan ben gehecht. Ik zal je de details besparen van de uitstekend werkende laxeermiddelen. Hoewel, bij nader inzien doe ik dat lekker niet. Het komt er in het kort op neer dat je de laatste uren beter gewoon op het toilet kan blijven zitten. De grote hoeveelheden vloeistof die je moet drinken, komen er namelijk zowel van voren als van achteren in een min of meer continue stroom gelijk weer uit.

Van het onderzoek zelf – waarvoor uiteraard de broek weer uit moest – heb ik overigens niets tot weinig meegemaakt, want na het toedienen van het roesje ben ik gelijk in slaap gevallen. Van de achterwaarts ingebrachte slang heb ik in elk geval niets gemerkt. Ook de uitslag van het onderzoek was negatief, dus voor mij uitermate positief. De vraag of ik de zestig wel haal, kan ik dan ook naar alle waarschijnlijkheid bevestigend beantwoorden. Je bent voorlopig dus nog niet van me af.

Politieke schizofrenie

Voordat ik inhoudelijk aan deze column begin, vraag ik graag even je aandacht voor het volgende. Ik heb deze tekst niet van tevoren voorgelegd aan de redactie van het radioprogramma #MaakKennisMaandag en ik ben ook absoluut niet voornemens om hier in de toekomst verandering in aan te gaan brengen. Daarvoor is het trouwens nu toch te laat. Bovendien vorm ik zelf 50% van deze redactie, dus dat scheelt een slok op een borrel.

Verder ga ik er zonder meer van uit dat de presentatoren van dit programma zich niet achteraf gaan distantiëren van de in deze column gedane uitspraken. Ikzelf ga dit zeker niet doen. Hoe mijn mede-presentator hierover denkt, weet ik natuurlijk niet. Al heb ik zo mijn vermoedens. Ook verwacht ik niet dat bepaalde studiogasten tijdens het voordragen van dit stukje spontaan besluiten op te stappen. Al was het alleen maar omdat er op dit moment helemaal geen studiogasten zijn. Dit gezegd hebbende, kan ik nu eindelijk beginnen.

Recentelijk ben ik erachter gekomen dat ik last heb van een hardnekkige aandoening. Ik blijk namelijk te lijden aan politieke schizofrenie. Normaal gesproken kan ik daar zonder al te veel problemen mee leven, maar in verkiezingstijd steekt deze kwaal bij mij de kop op. Hiermee rijst de vraag: wat is nu precies politieke schizofrenie? Ik ga proberen het uit te leggen. Noem me

gerust ouderwets maar als ik dan toch mag stemmen, doe ik dat graag enigszins bewust. En om te voorkomen dat ik alle – in dit geval 37 – partijprogramma's moet doorvlooien om een beeld te krijgen van de diverse standpunten, grijp ik gemakshalve naar de verschillende hulpmiddelen op internet. Zo ouderwets ben ik dus blijkbaar ook weer niet.

Dit jaar heb ik dus wederom enthousiast de Stemwijzer, Kieskompas en Kieswijzer ingevuld. Op een gegeven moment zag ik door de stellingen weliswaar het politieke bos niet meer, maar vooruit. Daarna is het vol verwachting uitzien naar de resultaten. En juist daar begint voor mij de politieke schizofrenie. Hoewel het je op zich natuurlijk niets aangaat, zal ik per uitkomst de top drie met je delen. De Stemwijzer gaf D66, 50Plus en Volt aan als voorkeur. Bij al deze partijen ben ik het blijkbaar voor 70% met hun denkbeelden eens. Dan de Kieswijzer: hier kwam het CDA als winnaar uit de stembus, ook met 70%. Op gepaste afstand gevolgd door 50Plus (65%) en DENK (61%). En om mijn toch al niet geringe verwarring compleet te maken, beweert het Kieskompas dat mijn opvattingen het dichtst bij de ChristenUnie liggen en in iets mindere mate bij 50Plus en CDA.

Kortom: ik weet het even niet meer. De enige constante factor bij deze puzzeltocht voor gevorderden blijkt 50Plus te zijn en hoewel ik al enige tijd wel degelijk tot de doelgroep behoor, was ik toch echt niet van plan om op de partij van ruziënde ouderen te stemmen. Datzelfde geldt overigens voor CDA, ChristenUnie en

DENK. Denk ik, want zoals gezegd weet ik het even niet meer. Maar net als ik het helemaal wil opgeven, stuit ik op een artikel over de stemhulpen bij Omroep Gelderland, met de volgende conclusie: “Wat opvalt is dat bij het invullen van alle genoemde stemwijzers verschillende partijen uit de bus komen.”

Misschien was mijn zelfopgelegde diagnose van politieke schizofrenie dus toch een beetje voorbarig. Mijn advies luidt dan ook: als je dan toch gaat stemmen, stem wijzer.